

The Atonement of Jesus Christ Provides the Ultimate Rescue

By Elder Quentin L. Cook
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Jėzaus Kristaus Apmokėjimas suteikia didžiausią išgelbėjimą

Vyresnysis Kventinas L. Kukas
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

April 2025 general conference

As we turn to Jesus Christ, the Savior of the world, He rescues us from the storms of life through His Atonement.

The Atonement of Jesus Christ provides the ultimate rescue from the trials we face in this life. President Russell M. Nelson assigned me to dedicate the Casper Wyoming Temple late last year. It was a profound, emotional, and spiritual experience. It brought into clear focus the role temples play in rescuing God's children through the Savior's Atonement.

The stakes in the Casper Wyoming Temple District include a portion of the overland trail used by Latter-day Saint pioneers between 1847 and 1868. In preparation for the temple dedication, I reread some of the history of the trail along the Platte River near Casper and continuing to Salt Lake City. The trail had been a thoroughfare for hundreds of thousands of western emigrants. My primary emphasis was the more than 60,000 Latter-day Saint pioneers who traveled the trail.

Most of our pioneers came by wagon, but about 3,000 crossed in 10 handcart companies. Eight of these handcart companies made the monumental trek with remarkable success and few deaths. The Willie and Martin handcart companies of 1856 were the exception.

I reviewed the accounts of the Willie and Martin handcart companies from the time the terrible weather conditions commenced. I became intimately aware of the challenges they faced at the crossing of the Sweetwater River, Martin's Cove, Rocky Ridge, and Rock Creek

Kai atsigręžiame į Jėzų Kristų, pasaulio Gelbėtoją, Jis išgelbėja mus iš gyvenimo audrų per savo Apmokėjimą.

Jėzaus Kristaus Apmokėjimas suteikia didžiausią išgelbėjimą iš šiame gyvenime mūsų patiriamų išbandymų. Praeitų metų antroje pusėje prezidentas Raselas M. Nelsonas man pavėdė pašventinti Vajomingo Kasperio šventyklą. Tai buvo neapsakomas, emocingas ir dvasingas patyrimas. Jis padėjo aiškiai matyti šventyklų vaidmenį gelbstint Dievo vaikus per Gelbėtojo Apmokėjimą.

Vajomingo Kasperio šventyklos apygardoje esančių kuolų teritorija apima dalį sausumos kelio, kuriuo 1847–1868 m. keliavo pastarųjų dienų šventųjų pionieriai. Ruošdamasis šventyklos pašventinimui dar kartą perskaičiau dalį istorijos apie kelią palei Plato upę netoli Kasperio, vedusį iki Solt Leik Sičio. Šiuo keliu į Vakarus traukė šimtai tūkstančių emigrantų. Didžiausią dėmesį skyriau daugiau nei 60 000 tuo keliu keliavusių pastarųjų dienų šventųjų pionierių.

Dauguma mūsų pionierių atvyko vežimais, bet maždaug 3 000 keliavo 10-čia rankinių vežimėlių grupių. Aštuonios iš šių rankinių vežimėlių grupių nepaprastai sėkmingai įveikė šį įspūdingą žygį, kuriame mirė vos keli žmonės. 1856 m. keliavusios Vilio ir Martino rankinių vežimėlių grupės buvo išimtis.

Peržiūrėjau Vilio ir Martino rankinių vežimėlių grupių narių pasakojimus nuo to laiko, kai prasidėjo baisios oro sąlygos. Gera susipažinau, su kokiais iššūkiais jiems teko susidurti kertant Svytvoterio upę, Martins Kouvą, Roki Ridžą ir Rok Kryk Holovą.

Hollow.

Between Storms, by Albin Veselka

I had not been inside the Casper Temple prior to the dedication. When I entered the foyer, my attention was immediately drawn to an original handcart painting titled *Between Storms*. The painting was clearly not intended to depict the tragedies that had occurred. As I gazed at it, I thought, "This painting is correct; the vast majority of handcart pioneers did not experience tragedies." I could not help feeling that this is like life in general. Sometimes we are between storms and sometimes between clouds and sunshine.

Heaven's Portal, by Jim Wilcox

When I turned to the original painting on the other wall, titled *Heaven's Portal*, I realized that this beautiful summer painting of what was called "Devil's Gate," with the calm and clear Sweetwater River flowing through it, presented the beauty of the Lord's creation, not just the challenges the pioneers faced in that horrible winter season.

Then I looked forward, behind the recommend desk, and saw a beautiful painting of the Savior. This immediately invoked overwhelming feelings of gratitude. In a world of great beauty, there are also enormous challenges. As we turn to Jesus Christ, the Savior of the world, He rescues us from the storms of life through His Atonement in accordance with the Father's plan.

For me, the foyer was a perfect preparation for the temple ordinance rooms that allow us to receive the ordinances of exaltation, to make sacred covenants, and to fully accept and experience the blessings of the Savior's Atonement. The Father's plan of happiness is based on the Savior's atoning rescue.

The pioneer experience provides Latter-day Saints with a unique historical tradition and a powerful collective spiritual legacy. For some, the migration had been years in the making after being forcefully driven from both Missouri and Nauvoo. For others, it began after President Brigham Young announced the handcart plan, which was intended to make emigration more affordable. The handcarts cost much less than wagons and oxen.

A missionary in England, Millen Atwood, said that when the handcart plan was announced, "it ran like fire in dry stubble, and the hearts of the poor Saints leapt with joy and gladness."

Audrų apsupty, aut. Albinas Veselka

Iki pašventinimo nesu buvęs Kasperio šventykloje. Kai įėjau į fojė, mano dėmesį iš karto patraukė originalus rankinį vežimėlį vaizduojantis paveikslas, pavadintas *Audrų apsupty*. Akivaizdu, kad paveikslas nebuvo skirtas įvykusioms tragedijoms pavaizduoti. Įdėmiai žiūrėdamas į jį pagalvojau: „Šis paveikslas teisingas; didžioji dauguma pionierių su rankiniais vežimėliais tragedijų nepatyrė.“ Negalėjau nepajusti, kad tai apskritai panašu į gyvenimą. Kartais esame audrų apsupty, o kartais tarp debesuotų ir saulėtų dienų.

Dangaus portalas, aut. Džimas Vilkoksas

Kai pažvelgiau į originalų ant kitos sienos kabantį paveikslą, pavadintą *Dangaus portalas*, supratau, kad šis gražus vasaros paveikslas, kuriame pavaizduoti vadinamieji „Velnio vartai“ ir pro juos tekanti rami ir skaidri Svytvoterio upė, perteikė Viešpaties kūrinių grožį, o ne tik sunkumus, su kuriais tuo siaubingu žiemos laikotarpiu susidūrė pionieriai.

Tada pažvelgiau toliau už rekomendacijų stalo ir pamačiau nuostabų Gelbėtojo paveikslą. Tai iš karto sužadino nenusakomus dėkingumo jausmus. Nuostabaus grožio pasaulyje taip pat tenka patirti milžiniškų iššūkių. Kai atsigręžiamo į Jėzų Kristų, pasaulio Gelbėtoją, Jis, pagal Tėvo planą, išgelbėja mus iš gyvenimo audrų per savo Apmokėjimą.

Man tas fojė buvo tobulas pasiruošimas įeiti į šventyklos apeigų kambarius, kuriuose galime priimti išaukštinimo apeigas, sudaryti šventas sandoras ir iki galo priimti bei patirti Gelbėtojo Apmokėjimo palaimas. Tėvo sukurtas laimės planas paremtas apmokačiuoju Gelbėtojo atliktu išgelbėjimu.

Pionierių patirtis suteikia pastarųjų dienų šventiesiems unikalią istorinę tradiciją ir galingą kolektyvinį dvasinį palikimą. Kai kuriems migracija truko metų metus po to, kai jie buvo jėga varomi tiek iš Misūrio, tiek iš Navū. Kitiems tai prasidėjo po to, kai prezidentas Brigamas Jangas paskelbė rankinių vežimėlių planą, kurio tikslas buvo padaryti emigraciją prieinamesnę. Rankiniai vežimėliai kainavo daug mažiau nei vežimai su jaučiais.

Misionierius Anglijoje, Milenas Atvudas, sakė, kad po to, kai rankinių vežimėlių planas buvo paskelbtas, „jis pasklido kaip ugnis sausoje ražienoje, ir varganų šventųjų širdys smarkai

Many had “prayed and fasted day after day, and night after night, that they might have the privilege of uniting with their brethren and sisters in [the] mountains.”

Most of the handcart Saints experienced hardship but avoided major adverse events. But two handcart companies, the Willie company and the Martin company, experienced starvation, exposure to freezing weather, and many deaths.

Most of these travelers sailed from Liverpool, England, in May of 1856 aboard two ships. They arrived at the handcart outfitting site in Iowa City in June and July. Despite warnings, both companies departed for the Salt Lake Valley too late in the season.

President Brigham Young first became aware of the perilous situation of these companies on October 4, 1856. The next day he stood before the Saints in Salt Lake City and said, “Many of our brethren and sisters are on the plains with handcarts, ... and they must be brought here; we must send assistance to them ... before the winter sets in.”

He asked the bishops to provide 60 mule teams, 12 or more wagons, and 12 tons (10,886 kg) of flour and proclaimed, “Go and bring in those people now on the plains.”

The combined number of pioneers in the Willie and Martin handcart companies was approximately 1,100. Some 200 of these precious Saints died along the trail. Without the timely rescue, many more would have perished.

The winter storms began nearly two weeks after the first rescuers left Salt Lake City. The accounts of members of the Willie and Martin companies describe devastating challenges after the storms began. These accounts also depict the great joy when the rescuers arrived.

Describing the arrival scene, Mary Hurren said: “Tears streamed down the cheeks of the men, and the children danced for joy. As soon as the people could control their feelings, they all knelt down in the snow and gave thanks to God.”

Two days later, the Willie company had to travel the most difficult part of the trail, going over Rocky Ridge, in a freezing storm. The last of them didn’t reach camp until 5:00 the next morning. Thirteen people died and were buried in a common grave.

On November 7, the Willie company was nearing the Salt Lake Valley, but that morning

suplakė iš džiaugsmo ir linksmybės“. Daugelis „meldėsi ir pasninkavo diena iš dienos ir naktis po nakties, kad turėtų privilegiją susivienyti su broliais ir seserimis kalnuose“.

Daugelis rankinių vežimėlių grupių šventųjų patyrė sunkumus, bet išvengė didesnių skaudžių įvykių. Tačiau dvi rankinių vežimėlių grupės, Vilio ir Martino grupės, iškentė badą, atšiaurias oro sąlygas ir patyrė daug mirčių.

Dauguma šių keliautojų 1856 metų gegužę iš Liverpulio, Anglijos, išplaukė dviem laivais. Birželį ir liepą jie atvyko į aprūpinimo rankiniais vežimėliais vietą Ajovos mieste. Nepaisydamos perspėjimų, abi grupės į Druskos Ežero slėnį išvyko pervėlai.

Prezidentas Brigamas Jangas apie pavojingą padėtį, į kurią pateko šios grupės, pirmą kartą sužinojo 1856 m. spalio 4 d. Kitą dieną jis atsisotojo prieš šventuosius Solt Leik Sityje ir pasakė: „Daug mūsų brolių ir seserų yra lygumose su rankiniais vežimėliais, [...] ir juos reikia atgabenti čionai; mes privalome jiems pasiūsti pagalbą [...] dar neužėjus žiemai.“

Jis paprašė vyskupų parūpinti 60 mulų rankinių, 12 ar daugiau vežimų ir apie 12 tonų miltų ir pareiškė: „Važiukite ir atvežkite tuos dabar lygumose esančius žmones.“

Vilio ir Martino rankinių vežimėlių grupė iš viso buvo maždaug 1 100 pionierių. Apie 200 šių brangių šventųjų mirė keliaudami. Be savalaikio gelbėjimo būtų žuvę dar daugiau.

Žiemos audros prasidėjo praėjus beveik dviem savaitėms po to, kai iš Solt Leik Sičio išvyko pirmieji gelbėtojai. Vilio ir Martino grupių narių pasakojimuose aprašomi pražūtingi iššūkiai, kilę prasidėjus audroms. Šiuose pasakojimuose taip pat aprašomas didelis džiaugsmas gelbėtojams atvykus.

Apibūdindama atvykimo sceną, Merė Haren sakė: „Ašaros tekėjo vyrų skruostais, o vaikai šoko iš džiaugsmo. Kai tik žmonės galėjo suvaldyti savo emocijas, jie visi atsiklaupė sniege ir išreiškė padėkas Dievui.“

Po dviejų dienų Vilio grupė turėjo keliauti sunkiausia kelio dalimi, per Roki Ridžą, smarkioje audroje. Paskutinis iš jų stovyklą pasiekė tik kitą dieną 5 val. ryto. Trylika žmonių mirė ir buvo palaidoti bendrame kape.

Lapkričio 7 dieną Vilio grupė artėjo prie Druskos Ežero slėnio, tačiau tą rytą vis tiek mirė

there were still three deaths. Two days later, the Willie company finally reached Salt Lake, where they had a marvelous greeting and were welcomed into the homes of the Saints.

That same day, the Martin company was still 325 miles (523 km) back on the trail, continuing to suffer from cold and inadequate food. A few days earlier, they had crossed the Sweetwater River to reach what is now called Martin's Cove, where they hoped to find protection from the elements. One of the pioneers said, "It was the worst river crossing of the expedition." Some of the rescuers—like my great-grandfather David Patten Kimball, who was just 17 years old, along with his young friends "George W. Grant, Allen Huntington, Stephen Taylor, and Ira Nebeker—spent hours in the frigid water," heroically helping the company make the Sweetwater crossing.

While this event has received much attention, as I learned more about the rescuers, I realized that all of them were following the prophet and played critical roles in saving the stranded Saints. All the rescuers were heroic, as were the emigrants.

Studying their story, I appreciated the precious relationships and the long-term eternal vision among the emigrants. John and Maria Linford and their three sons were members of the Willie company. John died hours before the first rescuers arrived. He had told Maria that he was glad they had made the journey. "I shall not live to reach Salt Lake," he said, "but you and the boys will, and I do not regret all we have gone through if our boys can grow up and raise their families in Zion."

President James E. Faust provided this marvelous summary: "In the heroic effort of the handcart pioneers, we learn a great truth. All must pass through a refiner's fire, and the insignificant and unimportant in our lives can melt away like dross and make our faith bright, intact, and strong. There seems to be a full measure of anguish, sorrow, and often heartbreak for everyone, including those who earnestly seek to do right and be faithful. Yet this is part of the purging to become acquainted with God."

In His eternity-shaping Atonement and Resurrection, the Savior broke "the bands of death, having gained the victory over death" for everyone. For those who have repented of sins, He has "taken upon himself their iniquity and their transgressions, having redeemed them, and

trys žmonės. Po dviejų dienų Vilio grupė pagaliau pasiekė Solt Leik Sitį, kur juos nuostabiai sutiko ir šiltai priėmė į šventųjų namus.

Tą pačią dieną Martino grupė vis dar buvo kelyje už 325 mylių (523 km) ir toliau kentė šaltį ir maisto trūkumą. Prieš kelias dienas jie persikėlė per Svytvoterio upę, kad pasiektų vietą, kuri dabar vadinama Martins Kouvū, kur tikėjosi rasti apsaugą nuo stichijų. Vienas iš pionierių sakė: „Tai buvo blogiausias persikėlimas per upę viso žygio metu.“ Kai kurie gelbėtojai, – pavyzdžiui, mano prosenelis Deividas Patenas Kimbolas, kuriam buvo vos 17 metų, kartu su jaunaisiais draugais Džordžu V. Grantu, Alenu Hantingtonu, Styvenu Teiloru ir Ira Nebekeriu – ištisas valandas praleido lediniame vandenyje, didvyriškai padėdami grupei persikelti per Svytvoterį.

Nors šis įvykis sulaukė daug dėmesio, daugiau sužinojęs apie gelbėtojus, supratau, kad jie visi sekė pranašų ir atliko labai svarbų vaidmenį gelbstint į sunkią padėtį patekusius šventuosius. Visi gelbėtojai buvo didvyriai, kaip ir patys emigrantai.

Studijuodamas jų istoriją supratau brangių emigrantų santykių ir ilgalaikės amžinosios vizijos vertę. Džonas ir Marija Linfordai bei trys jų sūnūs buvo Vilio grupės nariai. Džonas mirė likus kelioms valandoms iki pirmųjų gelbėtojų atvykimo. Jis Marijai pasakė, jog džiaugiasi, kad jie keliavo. „Man neteks gyvam pamatyti Solt Leiko, – sakė jis, – tačiau tu ir berniukai pamatysite. Aš nesigailiu dėl nieko, ką mums teko patirti, jei mūsų berniukai galės gyventi ir auginti savo šeimas Sionėje.“

Prezidentas Džeimsas E. Faustas pateikė tokį nuostabų apibendrinimą: „Iš didvyriškų rankinių vežimėlių pionierių pastangų mes sužinome didžią tiesą. Visi turi praeiti pro grynintojo ugnį, o tai, kas nereikšminga ir nesvarbu mūsų gyvenime, gali ištirpti kaip šlakas ir padaryti mūsų tikėjimą šviesų, sveiką ir stiprų. Atrodo, kad kiekvieną, įskaitant tuos, kurie nuoširdžiausiai stengiasi elgtis teisiai ir būti ištikimi, ištinka pilnas saikas kančios, sielvarto ir neretai širdgėlos. Tačiau tai yra išvalymo, siekiant pažinti Dievą, dalis.“

Amžinybę formuojančiu Apmokėjimu ir Prisikėlimu Gelbėtojas sutraukė „mirties pančius, pasiekęs pergalę prieš mirtį“ visiems. Dėl tų, kurie atgailavo dėl savo nuodėmių, Jis „paėm[ė] ant savęs jų nedorybę ir jų prasižengimus, išpirk[o] juos ir patenkin[o] teisingumo reikalavimus“.

satisfied the demands of justice.”

Without the Atonement, we cannot save ourselves from sin and death. While sin can play a significant role in our trials, life's adversities are compounded by mistakes, bad decisions, evil actions by others, and many things outside of our control.

Preach My Gospel teaches: “As we rely on Jesus Christ and His Atonement, He can help us endure our trials, sicknesses, and pain. We can be filled with joy, peace, and consolation. All that is unfair about life can be made right through the Atonement of Jesus Christ.”

During this Easter season, our focus is on the Savior and His atoning sacrifice. The Atonement provides hope and light at a time that for many seems dark and dreary. President Gordon B. Hinckley declared, “When all of history is examined, ... [there is] nothing ... so wonderful, so majestic, so tremendous as this act of grace.”

I share three recommendations which I think are particularly relevant for our day.

First, do not underestimate the importance of doing what we can to rescue others from physical and especially spiritual challenges.

Second, gratefully accept the Savior's Atonement. We all should strive to exhibit joy and happiness even as we face the challenges of life. Our goal should be to live optimistically on the sunny side of the street. I have observed my precious companion, Mary, do this her entire life. I have appreciated her sparkling, uplifting approach even as we have faced problems throughout the years.

My third counsel is to set aside consistent time to faithfully contemplate the Savior's Atonement. There are many ways to do this in our personal religious observance. However, attending sacrament meeting and partaking of the sacrament are especially significant.

Equally important is regular attendance in a temple where possible. The temple provides a continuing remembrance of the Savior's Atonement and what it overcomes. And, even more important, temple attendance allows us to provide a spiritual rescue for our deceased loved ones and more distant ancestors.

President Russell M. Nelson, at our last conference, emphasized this principle and added, “[Temple] blessings ... help to prepare a people

Be Apmokėjimo negalime išsigelbėti nuo nuodėmės ir mirties. Nors nuodėmė gali suvaidinti svarbų vaidmenį mūsų išbandymuose, gyvenimo negandas dar labiau apsunkina klaidos, blogi sprendimai, pikti kitų veiksmai ir daug dalykų, kurių negalime kontroliuoti.

Leidinyje Skelbkite mano evangeliją mokoma: „Jei pasikliauname Jėzumi Kristumi ir Jo Apmokėjimu, Jis padės mums išverti mūsų išbandymus, ligas ir skausmą. Mes galime būti kupini džiaugsmo, ramybės ir paguodos. Viskas, kas gyvenime yra neteisinga, gali būti ištaisyta per Jėzaus Kristaus Apmokėjimą.“

Šiuo Velykų laikotarpiu mūsų dėmesys sutelktas į Gelbėtoją ir Jo apmokančiąją auką. Apmokėjimas teikia viltį ir šviesą tokiu metu, kuris daugeliui atrodo tamsus ir niūrus. Prezidentas Gordonas B. Hinklis pareiškė: „Kai ištirta visa istorija, [...] niekas savo nuostabumu, didingumu ir nepaprastumu neprilygsta šiam malonės poelgiui.“

Pasidalysiu trimis rekomendacijomis, kurios, manau, ypač aktualios mūsų dienomis.

Pirma, nenuvertinkite to, kaip svarbu daryti visa, ką galime, kad išgelbėtume kitus nuo fizinių ir ypač dvasinių iššūkių.

Su dėkingumu priimkite Gelbėtojo Apmokėjimą. Net ir susidūrę su gyvenimo iššūkiais, visi turėtume stengtis parodyti džiaugsmą ir laimę. Mūsų tikslas turėtų būti optimistiškai gyventi saulėtoje gatvės pusėje. Stebėjau, kaip tai visą gyvenimą darė mano brangi bendražygė Merė. Buvau dėkingas už jos spindintį, pakylėjantį požiūrį, net kai daugelį metų susidurdavome su problemomis.

Trečias patarimas – nuolat skirkite laiko pagarbiai apmąstyti Gelbėtojo Apmokėjimą. Yra daug būdų, kaip tai galime daryti savo asmeniniame religiniame gyvenime. Tačiau lankymasis sakramento susirinkime ir sakramento priėmimas yra ypač reikšmingi.

Ne mažiau svarbu, jei įmanoma, reguliariai lankytis šventykloje. Šventykla padeda nuolat prisiminti Gelbėtojo Apmokėjimą ir tai, ką jis įveikia. O dar svarbiau yra tai, kad lankymasis šventykloje leidžia mums dvasiškai išgelbėti mūsų mirusius artimuosius ir tolimesnius protėvius.

Prezidentas Raselas M. Nelsonas paskutinėje mūsų konferencijoje akcentavo šį principą ir pridūrė: „[Šventyklos] palaiminimai [...] padeda

who will help prepare the world for the Second Coming of the Lord!”

We must never forget the sacrifices and examples of prior generations, but our adulation, appreciation, and worship should be centered on the Savior of the world and His atoning sacrifice. I testify that the key to the Father’s plan of happiness is the Atonement wrought by our Savior, Jesus Christ. He lives and guides His Church. The Atonement of Jesus Christ provides the ultimate rescue from the trials we face in this life. In the name of Jesus Christ, amen.

paruošti žmones, kurie padės paruošti pasaulį antrajam Viešpaties atėjimui!“

Niekada neturime pamiršti ankstesnių kartų pasiaukojimo ir pavyzdžių, tačiau mūsų pritarimas, dėkingumas ir garbinimas turėtų būti sutelkti į pasaulio Gelbėtoją ir Jo apmokančiąją auką. Liudiju, kad raktas į Tėvo sukurtą laimės planą yra mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus atliktas Apmokėjimas. Jis gyvena ir veda savo Bažnyčią. Jėzaus Kristaus Apmokėjimas suteikia didžiausią išgelbėjimą iš šiame gyvenime mūsų patiriamų išbandymų. Jėzaus Kristaus vardu, amen.